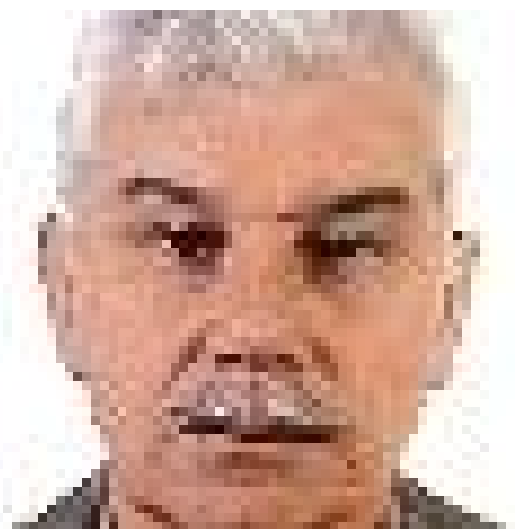

Final de 8,60

JOAN VILA

Des dels anys 1950 al 1980, el transport de viatgers entre Camprodon, Ripoll i Olot el va realitzar la companyia Transports Güell. Més endavant aquesta línia va ser comprada per Teisa. Feien una anada i tornada al matí i una altra a la tarda. En aquell temps el tren arribava fins a Sant Joan de les Abadesses i tothom que anava a Barcelona des de la Vall de Camprodon ho feia en tren. Aquells autobusos, que després de la guerra anaven amb gasogen, un gas pobre

que es generava per combustió lenta de carbó, eren una autèntica joia de la tècnica. A la seva part superior, al teulat, hi havia una zona amb una petita barana per posar-hi les maletes i els paquets. A més hi havia... un banc!, disposat transversalment. Quan era una festa o una fira a Olot, a Sant Joan, a Sant Pau de Seguries o a Ripoll, aquells autocars literalment vessaven de gent. Era tanta la gent que carregaven que n'hi havia que es posaven en l'escala que pujava dalt el sostre, altres que anaven asseguts en el banc de dalt el teulat i encara altres que estaven asseguts al terra del mateix teulat. Per un moment m'imagino pujar el Capsacosta venint de la fira de Sant Lluç anant assegut dalt l'autocar en el banc del teulat i em ve por. És clar que la velocitat d'aquells ginyos no era pas per despentinar-se, però la sensació de passar les corbes, veure els cingles, assegut dalt el banc de l'autocar, és la mateixa sensació del Dragon Khan a Port Aventura. I ja no us dic res si plou, com és habitual durant el mes d'octubre.

M'explica el meu sogre que en aquells autocars hi anaven dos responsables, el conductor i el cobrador. La feina del cobrador era la de vendre el bitllet, de diferent preu segons la parada on s'anés. L'autocar es comportava com un tramvia que s'aturava a cada trencant que anava a una casa de pagès i el cobrador es coneixia les parades i les persones que hi baixaven: dirigia el trànsit dins l'autobús i anava cantant les parades. Era tant el coneixement de la gent i el territori que podia dir "...atura al Reixach que a aquesta torracollons avui se li ha acudit baixar".

La part més folklòrica passava en temps de festes majors i de fires, sobretot les d'Olot, quan els cotxes eren plens de gom a gom. El cobrador més famós es deia Mirambell. Ell es cuidava d'organitzar l'apilonament de gent, tu posa't aquí, tu puja allà dalt, fins "... a veure aquella del cul gros si es pot fer una mica més endavant." En Mirambell era l'atracció del viatge. Quan venia els bitllets baixava de l'autobús, cobrava a la gent que llavors pujava i, finalment, ho feia ell. Llavors deia "...endaaavant" i el conductor posava l'autobús en marxa.

Una vegada el cotxe anava ple de soldats, que durant els anys 50 omplien Camprodon fent fortificacions. Era a La Forcarà, va baixar de l'autobús per cobrar i, quan només quedava ell per pujar, un soldat va imitar la seva veu,

"...endaaavant" i l'autobús va marxar sense el cobrador. Quan el cotxe va arribar a Sant Pau el conductor es va adonar que no tenia el cobrador per anunciar la parada, demanant on s'havia ficat: l'havia deixat dos quilòmetres enrere. A l'arribada de l'autobús a Camprodon la frase d'en Mirambell era "...final de 8,60", que era el preu del bitllet des de Ripoll en pessetes. Era com dir... s'ha acabat la festa i el servei.

Quan en Sidro m'explicava això estàvem mirant el debat a sis de les eleccions i em va fer pensar en el final del govern de la Generalitat: s'ha acabat una etapa de la història d'aquest país. S'ha acabat el pati, ara toca patir i suar.

Ho he estat explicant des de fa molts articles, les coses no tornaran a ser com abans i els partits no podran fer res del que han proposat en campanya. Dimarts era en una reunió amb tècnics de l'ACA que ens explicaven la política hidràulica del Ter superior. El tècnic ens va dir que aquell dia el Consell Executiu de la Generalitat havia aprovat el programa inversor de l'ACA pels propers anys per un valor de 9.000 milions d'euros. A la sortida de la reunió, mentre comentàvem les penúries de l'ACA i la impossibilitat de resoldre el seu deute, un assistent a la reunió va dir "estem arruïnats." És la frase exacta que explica el que ens està passant.

Durant els darrers deu anys hem estirat més el braç que la màniga de forma que ara és impossible pair-ho. Segur que hi ha moltes explicacions per justificar-ho, com que era el moment històric per disminuir la distància de benestar amb els països més rics d'Europa, o altres, però el cert és que la passada de frenada és descomunal i ara toca fer marxa enrere.

No voldria pas aigualir la festa als guanyadors de la votació d'avui, però si volen un consell cal que oblidin el que han dit en campanya i que demà expliquin la situació a la ciutadania, posant en marxa un pla de xoc urgent per fer-hi front. Ara més que mai hem de ser creïbles, sabent que Espanya en conjunt fa temps que no ho és i malauradament no ho sap ser. Però no estaria malament que a Catalunya demà mateix comencés un relat polític que expliqués que no som competitius, que els que encara treballen ho han de fer amb més intensitat, que seria bo que els salaris es mantinguessin o baixessin per conservar llocs de treball i que no anirà cap euro més a coses no estrictament necessàries que no siguin per mantenir la sanitat, l'ensenyament, l'ordre públic i la millora de productivitat del país. Acte seguit s'hauria de dir que ho podem fer, que ens en sortirem perquè la solució de Catalunya passa per l'exportació, cosa que no succeeix el mateix a la resta d'Espanya, encara que Zapatero ho intenti amb les 39 principals empreses del país.

La sortida de la crisi passa per aquest canvi de xip. Segurament la independència de Catalunya, pel fet insuportable d'haver de subsidiar part d'Espanya mentre aquí fem un esforç titànic, també.

Fi de trajecte, final de 8,60.

Font del document:

<http://www.diaridegirona.cat/opinio/2010/11/28/final/448866.html>